

Sygn. akt *XVII AmE 31/18*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Anna Maria Kowalik</i>
Protokolant –	st.sekr.sądowy Joanna Preizner

po rozpoznaniu 7 listopada 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania ***(...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.***

przeciwko ***Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki***

o wszczęcie postępowania administracyjnego

na skutek odwołania (...) Sp. z o.o. w C. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 10 listopada 2017 r. Nr (...)

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych)
z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmE 31/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 10 listopada 2017 r. Nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE, pozwany), na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1257) w związku z art. 30 ust. 1, art. 32 ust. 1 pkt 4 i art. 41 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r., poz. 220 z późn. zm.) (dalej p.e.) umorzył wszczęte 31 października 2017 r. postępowanie administracyjne w sprawie zmiany koncesji w zakresie rozszerzenia przedmiotu i zakresu działalności, określonego w koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 21 grudnia 2011 r. nr (...), „(...)” Sp. z o.o. z siedzibą w C. (numer NIP: (...)).

Od powyższej Decyzji „(...)” sp. z o.o. w C. (powód) wniósł odwołanie (odwołanie powoda k. 5-10 akt sąd.). Zaskarżając Decyzję w całości wniósł o:

1. stwierdzenie jej nieważności jak też stwierdzenie nieważności zawiadomienia z 10 listopada 2017 r. numer (...), które było podstawą wydania zaskarżonej Decyzji lub ewentualnie uchylenie zaskarżonej Decyzji oraz ww. zawiadomienia,
2. zasądzenie od organu koncesyjnego na rzecz spółki (...) sp. z o.o. w C. kosztów postępowania według norm przepisanych.

Powód wskazując, iż na podstawie zaskarżonej Decyzji został pozbawiony możliwości prowadzenia działalności gospodarczej i bezpodstawnie wykreślony z rejestru podmiotów posiadających koncesję na obrót paliwami ciekłymi zarzucił tej Decyzji:

I. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię:

- art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a. poprzez uznanie, że wysłanie Decyzji na ręce pełnomocnika oznacza skierowanie do tej osoby rozstrzygnięcia jej praw bez uwzględnienia charakteru, jaki w danym postępowaniu pełni ta osoba jako zastępca procesowy,

- art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 22 lipca 2016 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r. poz. 1165 - dalej „nowela z dnia 22 lipca 2016 r.”) i błąd w ustaleniach faktycznych, że przedsiębiorca nie przedstawił informacji i dokumentów potwierdzających spełnienie wszystkich warunków określonych w art. 33 ust. 1 i 3 ustawy Prawo energetyczne, które były przedmiotem kierowanego do przedsiębiorcy wezwania z dnia 17 sierpnia 2017 r., a tym dokumentów potwierdzających posiadanie warunków technicznych gwarantujących prawidłowy sposób prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej, tj. dokumentów odnoszących się do tytułów prawnych do użytkowanych stacji paliw, decyzji w zakresie prawa budowlanego potwierdzających legalność użytkowania wspomnianych stacji paliw warunków ochrony przeciwpożarowej, dokumentów potwierdzających, że poszczególne stacje są wyposażone w instalacje kanalizacyjne i inne urządzenia zabezpieczające przed przenikaniem produktów naftowych do gruntu, wód powierzchniowych i gruntowych.

II. mające wpływ na treść rozstrzygnięcia naruszenie przepisów postępowania poprzez nieuwzględnienie w orzekaniu przepisów:

- art. 28 k.p.a., z którego wynika, że stroną w postępowaniu jest ten czyjego interesu prawnego dotyczy rozstrzygnięcie, a nie osoba, do której jest adresowane pismo,
- art. 32 k.p.a., z którego wynika, że decyzja ma być wysłana na adres pełnomocnika,

- art. 156 § 2 k.p.a., art. 10 § 1 k.p.a. oraz art. 107 § 1 i § 3 k.p.a. Przy czym powód wskazał, że Decyzja powinna posiadać uzasadnienie faktyczne i prawne zgodnie z art. 107 § 3 k.p.a. oraz być wydana z powołaniem podstawy prawnej.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki złożył odpowiedź na odwołanie, w której wniósł o:

1) oddalenie odwołania;

2) dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z:

a) dokumentów zgromadzonych w aktach administracyjnych sprawy przesłanych Sądowi przy piśmie z dnia 22 stycznia 2018 r. na okoliczność twierdzeń zawartych w zaskarżonej Decyzji;

b) zawiadomienia z dnia 10 listopada 2017 r. numer (...) ((...)) na okoliczność wygaśnięcia koncesji powoda na obrót paliwami ciekłymi;

3) zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją Prezesa URE z 21 grudnia 2011 r. nr (...) udzielono (...) sp. z o.o. z siedzibą w C. koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 16 lutego 2012 r. do 16 lutego 2022 r. (dowód: decyzja koncesyjna k. 51- 53 akt sąd.).

9 stycznia 2017 r. do Urzędu Regulacji Energetyki wpłynął wniosek (...) sp. z o.o. o zmianę koncesji, skierowany na podstawie art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 22 lipca 2016 r. o zmianie ustawy Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r., poz. 1165) (dalej ustawa), w celu dostosowania treści koncesji do definicji paliw ciekłych (dowód: zawiadomienie k. 49- 50 akt sąd.).

Prezes URE pozostawił ww. wniosek bez rozpoznania, na zasadzie art. 16 ust. 2 powołanej ustawy, w związku z jego nieuzupełnieniem w sposób wskazany w wezwaniu. Tym samym, na podstawie art. 16 ust. 4 ustawy, posiadana przez powoda koncesja wygasła z upływem ostatniego dnia, w którym należało uzupełnić wniosek tj. 20 października 2017 r. O powyższym Prezes URE powiadomił powoda zawiadomieniem z 10 listopada 2017 r. (dowód: zawiadomienie k. 49- 50 akt sąd.).

W związku z pozostawieniem wniosku bez rozpoznania, powód podjął dalszych działań zmierzających do zmiany decyzji przez Prezesa URE, na przykład poprzez złożenie skargi na bezczynność organów administracji (okoliczność bezsporna).

W międzyczasie, 31 października 2017 r., do URE wpłynął kolejny wniosek (...) sp. z o.o. o zmianę koncesji poprzez rozszerzenie przedmiotu i zakresu działalności o obrót paliwami ciekłymi z wykorzystaniem określonych środków transportu paliw ciekłych (dowód: wniosek k. 1- 4 akt adm.).

Decyzją z 10 listopada 2017 r. Prezes URE umorzył wszczęte 31 października 2017 r. postępowanie administracyjne w sprawie zmiany koncesji w zakresie rozszerzenia przedmiotu i zakresu działalności, określonego w koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 21 grudnia 2011 r. nr (...), „(...)” Sp. z o.o. z siedzibą w C. (numer NIP: (...)) (zaskarżona Decyzja k. 6- 7 akt adm.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych w trakcie postępowania administracyjnego i sądowego, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem zaskarżona Decyzja jest słuszna i ma oparcie w przepisach prawa a podnoszone przez powoda zarzuty nie są trafne, stąd nie mogą skutkować uchYLENIEM tej Decyzji.

Przede wszystkim podkreślenia wymaga, że wbrew stanowisku powoda zaskarżona Decyzja została wydana w stosunku do podmiotu będącego stroną w sprawie.

Inicjujący postępowanie administracyjne wniosek o rozszerzenie przedmiotu i zakresu koncesji nr (...) złożyła bowiem (...) sp. z o.o. w C., zaś jak wynika z treści wymienionej decyzji koncesyjnej wydanej 21 grudnia 2011 r. dotyczy ona właśnie (...) sp. z o.o. w C. o numerze w rejestrze przedsiębiorców (KRS): (...) i numerze NIP: (...). Natomiast w niniejszej sprawie organ umorzył postępowanie objęte wyżej wymienionym wnioskiem. W sentencji Decyzji Prezes URE wskazał, że umarza postępowanie dotyczące rozszerzenia przedmiotu i zakresu działalności określonego w koncesji z 21 grudnia 2011 r. nr (...), udzielonej spółce o numerze NIP: (...), wskazując na „(...)” sp. z o.o. w C., w której nazwie zamieszczone są dwa myślniki.

W ocenie Sądu skoro pod numerami tymi w odpowiednich rejestrach wpisana jest (...) sp. z o.o. w C., której dotyczy oznaczona koncesja i ta spółka składała wniosek w postępowaniu administracyjnym, podanie w sentencji zaskarżonej Decyzji zamiast firmy (...) sp. z o.o. w C. firmy „(...)” sp. z o.o. w C., różniącej się tylko zdublowanym myślnikiem, należy uznać za zwykłą omyłkę pisarską. Nie ma zatem wątpliwości, że Decyzja rozstrzygająca w przedmiocie wniosku

(...) sp. z o.o. w C. skierowana jest do (...) sp. z o.o. w C.. Decyzja jest więc prawidłowa, gdyż została wydana w stosunku do podmiotu będącego stroną w sprawie.

Faktu tego nie zmienia okoliczność, iż na końcu Decyzji widnieje adnotacja, że Decyzję otrzymuje pełnomocnik „(...)” sp. z o.o. w C., tj. T. M., ponieważ decyzje są zgodnie z przepisem art. 40 k.p.a. doręczane pełnomocnikom stron a w niniejszej sprawie w imieniu powoda działał pełnomocnik- radca prawny T. M., co potwierdza dokument pełnomocnictwa złożony do akt postępowania administracyjnego k.2 oraz podpis pod wnioskiem z 30 października 2017 roku k.1.

Wobec powyższego nie doszło w ocenie Sądu do uchybienia przez organ w tym względzie przepisom Kodeksu postępowania administracyjnego mających wpływ na ważność Decyzji.

Wbrew stanowisku powoda zaskarżona Decyzja nie jest też wadliwa, ponieważ zawiera stosowną podstawę prawną i uzasadnienie. Organ umorzył postępowanie z wniosku powoda z uwagi na jego bezprzedmiotowość, opierając się na art. 105 § 1 k.p.a., zgodnie z którym gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części.

Bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a wobec tego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty (zob.: wyr. NSA z 18.5.1998 r., II SA 76/98, niepubl.; wyr. NSA z 10.6.1998 r., IV SA 1225/96, niepubl.; wyr. NSA z 9.3.2000 r., IV SA 12/98, niepubl.; wyr. WSA w Gliwicach z 12.1.2010 r., IV SA/Gl 446/09, Legalis; wyr. NSA (N) z 21.9.2010 r., II OSK 1393/09, Legalis; wyr. WSA w Gorzowie Wielkopolskim z 12.8.2010 r., II SA/Go 279/10, Legalis; wyr. WSA w Gliwicach z 27.1.2011 r. IV SA/Gl 476/10, Legalis; wyr. WSA w Opolu z 10.11.2015 r., II SA/Op 374/15, Legalis; wyr. NSA z 9.12.2015 r., II OSK 929/14, Legalis; jak również M. Kotulski, Kilka uwag o sposobach zakończenia postępowania administracyjnego, cz. 2, Casus 2007, Nr 4, s. 30). W takiej sytuacji można wskazywać, że sprawa administracyjna jest bezprzedmiotowa wtedy, gdy nie ma materialnoprawnych podstaw do władczej, w formie decyzji administracyjnej, ingerencji organu administracyjnego. Bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego jest bowiem brakiem przedmiotu postępowania powodującym, że nie można wydać decyzji rozstrzygającej na podstawie przepisów prawa materialnego o prawach lub obowiązkach indywidualnego podmiotu (zob. wyr. WSA w Warszawie z 18.4.2008 r., I SA/Wa 27/08, Legalis; wyr. WSA w Krakowie z 14.12.2010 r., II SA/Kr 1170/10, Legalis; wyr. WSA w Krakowie z 4.4.2013 r., II SA/Kr 177/13, Legalis; wyr. WSA w Gliwicach z 25.7.2014 r., II SA/Gl 573/14, Legalis). W przypadku bezprzedmiotowości jakiegokolwiek rozstrzygnięcie merytoryczne pozytywne czy negatywne staje się prawnie niedopuszczalne (wyr. WSA we Wrocławiu z 7.7.2009 r., II SA/Wr 175/09, Legalis; wyr. WSA w Gliwicach z 19.12.2014 r., II SA/Gl 881/14, Legalis; wyr. WSA w Bydgoszczy z 1.9.2015 r., I SA/Bd 543/15, Legalis; wyr. WSA w Krakowie z 12.11.2015 r., II SA/Kr 901/15, Legalis; wyr. WSA w Warszawie z 15.12.2015 r., II SA/Wa 2903/14, Legalis). [Komentarz do art. 105 Kodeksu postępowania administracyjnego pod red. prof. zw. dr hab. Marka Wierzbowskiego oraz prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska, Legalis].

Postępowanie w tejże sprawie stało się zaś bezprzedmiotowe, ponieważ powodowi, który ubiegał się o rozszerzenie przedmiotu i zakresu koncesji, ta koncesja wygasła.

Przy czym, co istotne, do wygaśnięcia tej koncesji doszło na skutek nieuzupełnienia dokumentów, które powód miał przedłożyć w innym postępowaniu, zainicjowanym jego innym wnioskiem złożonym na podstawie art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 22 lipca 2016 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r., poz. 1165 ze zm.) o zmianę posiadanej koncesji w celu dostosowania jej treści do definicji paliw ciekłych, co wynika z zawiadomienia z 10 listopada 2017 r. wydanego w tamtym postępowaniu. Organ uznając, że powód nie uzupełnił w sposób prawidłowy braków wniosku, pozostawił wniosek bez rozpoznania, uznając jednocześnie na mocy art. 16 ust. 4 ww. ustawy, że koncesja powoda wygasła z upływem ostatniego dnia do uzupełnienia wniosku, tj. 20 października 2017 r. Powód nie zgadzając się z przedmiotową „decyzją techniczną” mógł wnieść skargę na bezczynność organu i w ten sposób dorozwodzić do kontroli zasadności pozostawienia wniosku bez rozpoznania.

W tej sytuacji, podnoszone w niniejszym postępowaniu przez powoda zarzuty, iż złożył wymagane dokumenty, nie mogą być skuteczne w tym postępowaniu. Zarzuty powoda dotyczące naruszenia art. 16 powołanej ustawy odnoszącego się do wniosku o zmianę posiadanej koncesji w celu dostosowania jej treści do definicji paliw ciekłych trzeba zatem uznać za chybione jako niedotyczące bezpośrednio skarżonej Decyzji.

Wobec powyższego zmiana koncesji, która wygasła nie była możliwa a przez to rację ma pozwany, iż postępowanie stało się bezprzedmiotowe z uwagi na brak przedmiotu regulacji. W konsekwencji postępowanie należało umorzyć, co też organ uczynił.

Biorąc powyższe względy pod uwagę, Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na nieuwzględnienie odwołania, powoda należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 720,00 zł ustalone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804 ze zm.).

SSO Anna Maria Kowalik